

12

„ČO PRE VÁS MÔŽEME UROBIŤ?“ SPÝTA SA FLEMING RASBACHA a odpije si z kávy. „V našom kúte budovy sa detektív z vražd neobjaví každý deň.“

Rasbach vyloží na stôl fotky nájdenej obete.

Fleming s Kirtonom sa k nim sklonia a prezerajú si ich. Kirton pokrúti hlavou. Fleming sa díva dlhšie, ale mlčí.

„Telo sa našlo po niekoľkých dňoch,“ vysvetlí Rasbach. „Sedemnásteho augusta. Respektíve dovedy jeho nález nikto neohlásil. Podľa mňa ho najskôr okradli miestni.“

„Nespoznávam ho,“ povie Kirton.

„Ani ja som ho nikdy nevidel,“ pridá sa Fleming a pozrie na Rasbacha. „Čo to má spoločné s nami?“

„Zabili ho v opustenej reštaurácii na Hoffman Street okolo trinásteho augusta, plus-mínus deň. Pokiaľ viem, večer trinásteho sa neďaleko odtiaľ stala autonehoda.“

Fleming a Kirton si rýchlo vymenia pohľady. Kirton sa vystrie na stoličke a prikývne. „Áno.“

„Povedzte mi, čo o nej viete,“ vyzve ich Rasbach.

„Vodička prekročila povolenú rýchlosť a prešla na červenú. Strhla volant, aby sa vyhla zrážke s iným autom, stra-

tila kontrolu nad vozidlom a čelne narazila do elektrického stĺpa,“ odrecituje to celé Kirton.

„Prežila?“

„Áno,“ prikývne Fleming a nahne sa ponad stôl. „Prežila, no zdá sa, že stratila pamäť.“

„To nemyslíte vážne, však?“ sykne Rasbach.

„Myslím. Všetci jej to zožrali – doktor aj manžel,“ dodá Fleming.

„No vy nie.“

„Sám neviem. Manžel ešte v ten večer volal na núdzovú linku, nahlásil jej zmiznutie. Z domu odišla narýchlo, bez kabelky a mobilu, zabudla zamknúť.“

Rasbach sa obráti k druhému policajtovi, ktorý krúti hlavou.

„Podľa mňa tá žena klame,“ povie Kirton.

„Čo o nej viete?“

„Volá sa Karen Kruppová,“ pustí sa do rozprávania Fleming. „Bežná žena z dobrej štvrte – teda s výnimkou toho, čo robila a kde to robila v inkriminovaný večer.“

„Žena z dobrej štvrte.“

„Hej. Tesne po tridsiatke, robí účtovníctvo. Vydatá za účtovníka, ale vyššieho rangu. Bezdetná. Pekná vilka na predmestí – Henry Park.“

Rasbach si náhle spomenie na ružové gumené rukavice, ktoré zdvihol a zabalil ako dôkazový materiál neďaleko miesta nálezu mŕtvol. Prešlo po nich auto, zanechalo odtlacky pneumatík. „A čo sa stalo s autom?“ spýta sa.

„Je to honda civic a je na šrot,“ odvetí Kirton.

„Musím si pozrieť, aké má pneumatiky,“ povie Rasbach a pocíti záblesk vzrušenia. Bolo by zaujímavé nájsť súvislosť medzi autom, tou ženou a zavraždeným, nie?

„Tipujem, že ten prípad odteraz preberáte, čo?“ uškrnie sa Fleming.

Tom je nervózny a nešťastný, keď na druhý deň ráno odchádza z domu. Obliekol si džínsy. Na niekoľko hodín odbehne do práce, potrebuje dohnáť, čo zameškal. Kým bola Karen v nemocnici, nahromadilo sa mu toho až priveľa. Dnes ráno pôsobila unavene. Keď sa prebudil, bola už hore, a keď ju bozkával, všimol si, že je bledá. Opuch už zmizol, aj sinky blednú, stále však nevyzerá ako Karen za starých čias.

Vlastne je celkom iná, odkedy prišla domov z nemocnice. Bývala veselá, nekomplikovaná. Teraz akoby si držala odstup. Stíchla. Občas, keď sa k nej načiahne, mykne sa pod jeho rukou. To nikdy predtým nerobila. Býva nervózna, popudlivá. A tá epizóda s pohárom ho znepokojila. Je si totiž istý, že v ich dome nikto iný nebol. Prečo si Karen vzala do hlavy, že určite áno? Načisto podľahla panike.

Aj jeho však zrádzajú nervy. Že by si Karen naozaj nepamätala, čo sa v ten večer dialo? *Alebo to pred ním tají?*

Podozrenie je rafinované, do mysle sa začnú vkrádať pochybnosti a zvýraznia všetky drobnosti, ktoré predtým ignoroval.

Napríklad pochybnosti o jej minulosti. Keď sa k nemu nastahovala, takmer nič si so sebou nepriniesla. Vtedy sa jej spýtal, či má niekde odložené osobné veci. Pozrela mu do očí a povedala: „Nie, toto je všetko. Ja sa vecí radšej zbavujem. Nechcem ich hromadiť.“

Raz či dva razy mu zišlo na um, prečo Karen zjavne nič nespája s minulosťou. Keď sa jej však spýtal na rodinu, stroho povedala, že nijakú nemá. Pochopil to. Aj jemu zomreli ro-

dičia, zostal mu iba brat. Lenže Karen nemá ani živej duše. On sa stýka aspoň s kamarátmi z vysokej, a čo ona? Akoby nikoho nepoznala. Keď sa to z nej pokúšal vytiahnuť, dozvedel sa, že akosi nevie dlho udržať kontakt s ľuďmi. Tvárila sa, akoby to zbytočne rozmazával.

Jasné, miluje ju a ona miluje jeho, vzťah im perfektne klope. Takže ak mu manželka nechce veľa povedať o svojom živote predtým, ako sa zoznámili, v poriadku. Alebo aspoň donedávna to tak bral. Nikdy nepredpokladal, že by sa v tej minulosti skrývalo niečo znepokojivé – jednoducho si myslel, že sa len nerada zveruje.

Teraz mu to však začína vŕtať v hlave. Uvedomí si, že o vlastnej manželke toho vie až podivne málo.

Rasbach s Jenningsom sú v kriminalistickom laboratóriu. Ružové gumené rukavice sem už doručili a robia testy, aj keď je nedeľa.

Rasbach ponúkne voňavé espresso Stanovi Priceovi, ktorý sa dal prehovoriť, aby sem takto ráno prišiel a s detektívmi prebral dôkazový materiál. Káva je síce zo Starbucksu, ale Rasbach vie, že Stan je veľmi zaneprázdnený a väčšinou nemá čas vysedať po dobrých kaviarňach.

„Vďaka.“ Stan sa usmeje a prijme papierový pohár. „Dobrá káva nie je zlá.“ V suteréne, kde sídli forenzné laboratórium, síce majú nemožný krpateľný kávovar, no to, čo z neho vychádza, je čistý hnus. Možno preto, lebo ho nikto nikdy nečistí, ale zatiaľ sa túto teóriu neodvážili preveriť poriadnym drhnutím. Rasbach si zaumieni, že na Vianoce forenznému oddeleniu kúpi nový kávovar. Na poriadne espresso.

„Tak čo máte?“ opýta sa.

„No, takže k tým rukaviciam. Z jednej som sňal slušný odtlačok pneumatiky.“ Stan si labužnícky odpije z kávy. „Vzorka na rukavici zodpovedá typu a modelu pneumatík na aute, o ktoré vám ide. Je to správny typ, ale nedá sa celkom jednoznačne určiť, že ich prešli pneumatiky, ktoré ste priviezli. Čiže nemáme stopercentnú istotu, že pneumatiky toho auta prešli po danej rukavici. Možné to však je.“

„Okej,“ prikývne Rasbach. Aspoň niečo. „Myslíte si, že je šanca získať zvnútra rukavíc vzorku DNA?“

„Iste, a dosť vysoká, ale potrvá to trochu dlhšie. Máme na to celú čakaciu listinu.“

„Nemôžete to kvôli mne trošku urýchliť?“

„A vy mi budete stále nosiť takúto vynikajúcu kávu?“

„Určite.“

Karen si vezme kabelku, kľúče a mobil. Chystá sa preč z domu. Musí ísť do obchodu.

Keď otvorí dvere, na verande nájde stáť cudzieho muža.

Od ľaku takmer vykrikuje. Muž, ktorý sa jej zjavil pred dverami, je síce nečakaná návšteva, ale nepôsobí hrozivo. Je slušne oblečený, má kvalitný oblek. Pieskovoplavé vlasy, inteligentné modré oči. Až po chvíli si všimne aj druhého muža, ktorý stúpa po schodoch na verandu. Prekvapene naňho pozrie, potom sa pohľadom vráti k mužovi, ktorý je priamo pred ňou.

„Karen Kruppová?“ spýta sa jej.

„Áno,“ odvetí nedôverčivo. „A vy ste kto?“

„Som detektív Rasbach.“ Druhý muž sa už postavil vedľa neho. „A toto tu je detektív Jennings.“